

вѣрва и възлюблѣнна супруго моя, гдѣ да та тър-
сиѣ, гдѣ ли да натѣриѣ гробъ-тъ ти! О Шмерцен-
райхо, чедо мое, гдѣ щѣ тебе да намѣриѣ; О! азъ
сѣмъ твой злощастный баща, — кой то не рачихъ
да видѣѣ нито пѣрвѣ-тъ ти погледъ, нито да до-
чакамъ да са осмихнешъ на мене умилно; но сви-
рѣпо, свирѣпотѣ проводихъ въ облатѣ-тана смъртъ-
та Боже спкруши ма сѣсъ грѣмовнѣ стрѣлѣ;
азъ но сѣмъ супругъ нито баща, но убияцъ за су-
пруга-та си и чедо-то си. О небесна сѣдбино! зе-
ми ма отъ тойзи свѣтъ; се ми ѣ днесъ по черно и
по жалостно, нежели сурова-та смъръ. — Жало-
стна Геновово, жалостна майко! сѣ каквѣ жалость
си гледала, когато ти са ѣ милото чедо отъ не-
милостивъ мечъ погубавало; та то ти ѣ было по-
тешко и по жалостно, нежели и самы-тъ ударъ,
кой-то ти ѣ отсѣкнѣлъ невинѣ-тъ главѣ. (*Довихриѣѣ*
Голоса окованъ: Волфъ, Вилхелмъ и Велхюръ и двама
стражари, Графъ-тъ сѣдва).

ПОЗОРИЩЕ VI.

Графъ-тъ, Волфъ, Вилхелмъ Мелхюръ и двама та
СТРАЖАРИ.

(*Голосъ гледа впередъ си*).

Графъ-тъ. На, това писмо, проклетниче, и че-
ти тыѣ думы. (*Голосъ приѣлва*).

Голосъ. (*Явно чете*) „За Голоса молиѣ-ти са;
не дѣй го убива въ гнѣвъ-тъ си, нему ѣ доволно,
дѣто ще го мѣчи и гризе совѣсть-та му. Опро-
сти му, защо то не сѣмъ рада, да са никому нито
една капчица кръвъ зарадъ мене пролѣе.